

Arrest

nr. 153 300 van 25 september 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X,
Beiden handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, die allen verklaren van Kazachse nationaliteit te zijn, op 12 september 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van

- de beslissing van 8 augustus 2014 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt;
- van de beslissingen van 8 augustus 2014 houdende bevelen om het grondgebied te verlaten;
- van de beslissingen van 8 augustus 2014 tot afgifte van een inreisverbod;

alle beslissingen aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 13 augustus 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. ALENKIN die tevens verschijnt voor de tweede verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 juni 2014 werd door verzoekers een aanvraag met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ingediend. Deze aanvraag werd op 8 augustus 2014 onontvankelijk verklaard.

Er werden hen tevens op 8 augustus 2014 bevelen om het grondgebied te verlaten afgeleverd en inreisverboden.

Deze beslissingen die allen op 13 augustus 2014 aan verzoekers werden betekend, zijn de vijf bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.06.2014 werd ingediend door:

G.R. (R.R.: xxx)

geboren te Alma-Ata op (...)1985

O.A. (xxx)

Geboren te Alma-Ata op (...)1990

+ kind, G.S. (°(...)2011) nationaliteit: Kazachstan

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ze beroepen zich op de serieuze politieke problemen die verzoeker heeft in Kazachstan. Ook zijn vader en grootmoeder zouden problemen hebben omwille van verzoeker. Ze leggen oproepingsbrieven voor waaruit moet blijken dat verzoeker persoonlijk gezocht wordt door de criminele politie en de diensten van Binnenlandse Zaken. Ook leggen ze een medisch attest voor waaruit blijkt dat de grootmoeder van verzoeker werd opgenomen in het ziekenhuis met een hersenschudding. Verzoeker licht evenwel niet toe waarom hij zou gezocht worden, of wat de aard van zijn politieke problemen is. De documenten die hij toevoegt geven hier evenmin duidelijkheid over. Betrokkenen maken niet aannemelijk dat ze bij terugkeer het risico lopen op een vernederende of een onmenselijke behandeling. Het argument dat de vader van verzoeker werd gekidnapt wordt met geen enkel bewijsstuk ondersteund, zodat we het niet in hun voordeel hebben weerhouden. De politieke problemen waar betrokkenen naar verwijzen, werden niet weerhouden als buitengewone omstandigheid.

Vervolgens beroepen ze zich op het feit dat de moeder van verzoeker vorig jaar overleed als gevolg van een auto ongeval, en dat hun aanwezigheid vereist is tijdens de gerechtelijke procedure tegen de dader. Ze tonen evenwel niet aan dat hun aanwezigheid in België vereist is. Ze kunnen zich namelijk laten vertegenwoordigen door hun advocaat. Het feit dat er een gerechtelijke procedure loopt tegen de dader is geen buitengewone omstandigheid die hen ervan weerhoudt om de verblijfsmachtiging aan te vragen bij de bevoegde diplomatieke post in het buitenland.

Ze stellen dat hun kind in België geboren werd. Aangezien ze niet verder toelichten waarom dit een buitengewone omstandigheid zou zijn, hebben we dit argument niet in hun voordeel weerhouden.

De elementen van integratie, met name dat zij sinds 2010 in België verblijven, Nederlands hebben geleerd, opleidingen hebben gevolgd, sociale bindingen hebben, geen gevaar zijn voor de openbare orde en integratiebewijzen en steunbetuigingen voorleggen, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

(...).”

De tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

*“Naam, voornaam: O.A.
geboortedatum: (...)1990
geboorteplaats: Alma-Ata
nationaliteit: Kazachstan*

wettelijk vertegenwoordiger van G.S., geboren te leper op (...)2011,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 21.10.2013.”

De derde bestreden beslissing luidt als volgt:

*“Naam, voornaam: O.A.
geboortedatum: (...)1990
geboorteplaats: Alma-Ata
nationaliteit: Kazachstan*

wettelijk vertegenwoordiger van G.S., geboren te leper op (...)2011,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 21.10.2013."

De vierde bestreden beslissing luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de heer:

Naam, voornaam: G.R.

geboortedatum: (...)1985

geboorteplaats: Alma-Ata

nationaliteit: Kazachstan

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, Het bevel om het grondgebied te verlaten van 08.08.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar omdat:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Hij heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten aan hem betekend op 21.10.2013."

De vijfde bestreden beslissing luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan mevrouw:

Naam, voornaam: O.A.

geboortedatum: (...)1990

geboorteplaats: Alma-Ata

nationaliteit: Kazachstan

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 08.08.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar omdat:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Zij heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten aan haar betekend op 21.10.2013."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1.1. In de nota werpt de verwerende partij een exceptie op van onontvankelijkheid wegens gebrek aan samenhang wat betreft de inreisverboden:

"Voor wat betreft het inreisverbod (de bijlage 13sexies): In het beroep werd zowel beroep ingediend tegen de bijlage 13 en bijlage 13sexies, als tegen de onontvankelijkheidsbeslissing. In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel

een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RVV arrest nr. 112 015 van 16.10.2013 + RVV arrest nr 112 030 van 16.10.2013). Verzoekende partij toont geen samenhang aan tussen de verschillende bestreden beslissingen. Wanneer een verzoekende partij meerdere beslissingen met hetzelfde verzoekschrift heeft bestreden, en er bestaat onvoldoende samenhang tussen die beslissingen, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift, en de daarmee direct samenhangende bestreden handeling. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoeker vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (R. STEVENS. 10. De Raad van State, 1. afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71). De verwerende partij stelt vast dat verzoekende partij de onontvankelijkheidsbeslissing 9bis eerst vermeld heeft in het verzoekschrift. Het beroep wordt dan ook geacht gericht te zijn tegen deze beslissing. Er kan ook opgemerkt worden dat verzoekende partij geen middelen aanvoert tegen het inreisverbod. Het beroep is dan ook onontvankelijk in zoverre gericht tegen de beslissing tot inreisverbod.”

2.1.2. Ter zitting stelt de advocaat van verzoekers dat de hoofdbeslissing inderdaad de beslissing genomen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is, en dat de andere beslissingen volgbeslissingen zijn. Het enig middel is ook gericht tegen de volgbeslissingen.

2.1.3. Uit de bewoordingen van het enig middel blijkt dat geen enkel onderdeel van dit middel is gericht tegen de vierde en de vijfde bestreden beslissing, met name de inreisverboden. Het verzoekschrift bevat dus geen middelen gericht tegen de inreisverboden. Dit brengt mee dat ambtshalve wordt vastgesteld dat het beroep onontvankelijk is wat betreft de vierde en de vijfde bestreden beslissing. Bijgevolg moet geen uitspraak meer worden gedaan over de exceptie van de verwerende partij inzake het gebrek aan samenhang tussen de vierde en vijfde bestreden beslissing en de eerste.

2.2.1. In de nota werpt de verwerende partij een exceptie op van onontvankelijkheid wat betreft de bevelen om het grondgebied te verlaten:

“Voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten (de bijlage 13):

Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verwerende partij het vereiste belang bij het ingediende beroep, in zoverre dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt: “Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.” Bijgevolg beschikt de Minister c.q. zijn gemachtigde niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Minister niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Minister op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.”

2.2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad)

worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037). Het actueel karakter van het belang houdt in dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep.

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling, m.a.w. een nadeel erdoor ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen, een nuttig effect sorteren.

Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord "moet" duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de tweede en de derde bestreden beslissing blijkt dat verzoekers zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevinden. Deze motivering wordt door verzoekers geenszins betwist. Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevelen niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoekers in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de tweede en derde bestreden beslissing kan aan verzoekers dan ook geen nut opleveren.

Er mag echter geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de middelen te onderzoeken die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

In het middel voeren verzoekers onder meer de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze aangevoerde schendingen worden eerst onderzocht.

2.2.3.1 Verzoekers voeren vooreerst de schending aan van artikel 8 van het EVRM daar zij menen dat *"zij immers reeds sinds 2010 in België verblijven, hier het centrum van hun belangen hebben, Nederlands geleerd hebben, taalopleidingen gevolgd en dat zij gelet op hun lange verblijf, goed geïntegreerd zijn."*

De Raad stelt vooreerst vast dat de bestreden beslissingen gericht zijn aan alle verzoekers, zodat deze niet van elkaar gescheiden worden door toedoen van de bestreden beslissingen.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.2.3.2. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki

Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer verzoekers een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, is het in de eerste plaats hun taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hen ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissingen dit hebben geschonden.

In casu voeren verzoekers aan een gezinsleven te onderhouden in het Rijk. Verzoekers hebben zich voldoende geïntegreerd in België, zij verblijven reeds langdurig in Europa en zij zouden geen huis, werk of arbeidsbetrekking meer hebben bij terugkeer in hun land van herkomst. Daarnaast stellen verzoekers de openbare orde niet te hebben geschonden tijdens hun verblijf in het Rijk.

Er dient nogmaals op gewezen te worden dat de beslissingen houdende de bevelen aan beide verzoekers en hun kind zijn gericht. Zodoende hebben de hier bestreden beslissingen niet tot gevolg dat verzoekers van elkaar worden gescheiden.

Aangezien niet wordt betwist dat het een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van verzoekers.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft de voorgehouden schending van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de verzoekende partijen het bestaan van ernstige hinderpalen niet aantonen die verhinderen dat zij hun gezinsleven kunnen verderzetten in Kazachstan, waarbij bovendien dus wordt opgemerkt dat het volledige gezin het grondgebied van België dient te verlaten, zodat van een verbreking van de gezinsbanden geen sprake is.

Bovendien houden de bevelen om het grondgebied te verlaten geen absoluut verbod in om het Rijk binnen te komen. Eenmaal terug in het land van herkomst staat het de verzoekende partijen vrij de opheffing of opschorting van de inreisverboden waaraan zij onderhevig zijn te verzoeken en vervolgens de geëigende procedure op te starten teneinde op wettige wijze in België te kunnen verblijven. Uit de vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft daarenboven reeds herhaaldelijk bevestigd dat artikel 8 van het EVRM niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

In de mate dat de verzoekende partijen er nog op wijzen dat het centrum van hun belangen momenteel in België is, en zij verwijzen naar hun zeer goede integratie in België en aldus gewag maken van een privéleven opgebouwd in België, dient te worden opgemerkt dat het EHRM in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk reeds vaststelde dat het privéleven opgebouwd door een vreemdeling die in de betrokken lidstaat nooit een definitieve toelating tot verblijf heeft bekomen, zoals *in casu*, bij het afwegen tegen het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg heeft dat de uitwijzing en *a fortiori* een bevel om het grondgebied te verlaten een disproportionele inmenging in het privéleven uitmaakt (EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). Gelet op bovenstaande tonen verzoekers *in casu* geen schending van artikel 8 van het EVRM aan.

2.2.3.3. In het volgende onderdeel van zijn middel voeren verzoekers de schending van artikel 3 van het EVRM aan.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare

informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoekers menen dat een terugkeer naar Kazachstan in strijd is met artikel 3 van het EVRM, omwille van voorgehouden *“politieke problemen in het land van herkomst”* en omdat hun *“persoonlijke aanwezigheid vereist zou zijn als burgerlijke partij in het kader van een in België lopende strafrechtelijke procedure”*.

Waar zij verwijzen naar de uiteenzetting van hun problemen bij hun asielaanvragen, dient de Raad op te merken dat de asielprocedures werden afgesloten met de arresten nr. 67 973 en 67 974 van 5 oktober 2011 waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers werden geweigerd.

Gelet op de doorgevoerde toetsing aan het criterium voorzien in artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet werd reeds vastgesteld dat verzoekers niet aannemelijk maakten dat zij bij een terugkeer naar het land van herkomst het risico lopen onderworpen te worden aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, en zij zich in het kader van hun verzoekschrift beperken tot loutere beweringen, waarbij zij zelf opmerken dat zij niet alle feiten met bewijzen kunnen staven, zodat zij geen nieuwe gegevens aanbrachten waaruit zou kunnen afgeleid worden dat zij het slachtoffer dreigen te worden van door artikel 3 van het EVRM verboden handelingen, en kan ook geen miskenning van dit verdragsartikel vastgesteld worden.

Verzoekers brengen geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er zich in hunnen hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM voordoet. Zij blijven derhalve in gebreke elementen aan te brengen die een andere kijk zouden kunnen bieden op de asielmotieven die in het kader van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM worden herhaald.

Verzoekers slagen er niet in om met concrete gegevens aan te tonen dat er een risico is op schending van artikel 3 van het EVRM. De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

2.2.4. De schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen. Er worden geen hogere verdragsbepalingen geschonden, de exceptie van de verwerende partij is gegrond.

Het beroep is onontvankelijk wat de tweede en de derde bestreden beslissing, de bevelen om het grondgebied te verlaten, betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een enig middel werpen verzoekers volgende schendingen op:

“Middel: Schending van de beginselen van behoorlijk en goed bestuur o.a. zorgvuldigheidsbeginsel, materiële motiveringsplicht, schending van artikel 9bis Vreemdelingenwet, schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en

schending van artikelen 3 en 8 van het EVRM Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier én op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekers verblijven in België reeds enkele jaren. Het gaat over een lang verblijf in het land. De terugkeer van verzoekers is duidelijk strijdig met artikel 3 van het EVRM. De mensen hadden en hebben nu verder tevens politieke problemen in Kazachstan. De vader en grootmoeder van verzoeker G.R kampen momenteel met ernstige problemen.

Verzoekers leggen tevens oproepingsbrieven voor waaruit blijkt dat verzoeker persoonlijk wordt gezocht door de criminele politie en de diensten van Binnenlandse Zaken. Verzoeker verwijst tevens naar de uiteenzetting van zijn problemen bij zijn procedure van asielaanvraag. Hij verwijst tevens naar het feit dat hij niet alle feiten met bewijzen kan staven. Verzoeker is tevens bezig met verzamelen van nodige stukken om zijn problemen in het land van herkomst te bewijzen. De moeder van verzoeker is tevens in 2013 overleden ten gevolge van een dodelijke auto-ongeval. Verzoeker is momenteel bezig als burgerlijke partij in de strafrechtelijke procedure. Dat is nog een andere reden waarom hij België niet kan verlaten. Persoonlijke aanwezigheid van verzoeker is hoe dan ook vereist om onder meer met verzekeringsmaatschappijen te onderhandelen in hoedanigheid van de burgerlijke partij.

Verzoekers zijn bovendien al enkele jaren afwezig in het land van herkomst en ze hebben daar geen woning meer en geen job kunnen vinden. Almede is er voor verzoekers geen enkel sociaal vangnet in hun land van herkomst. Zij hebben geen familieleden meer in hun land van herkomst waarop zij effectief kunnen terugvallen en die effectief kunnen helpen. Gelet het hiervoor vermelde zou het terugsturen van verzoekers naar hun land van herkomst, een schending uitmaken van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, m.n. schending van verbod van foltering. Artikel 8 van het EVRM komt tevens in het gedrang omdat het centrum van belangen van verzoekers momenteel in België is en dat gelet op lang verblijf in het land en zeer goede integratie. Verzoekers verblijven immers sinds 2010 in België, ze hebben Nederlands geleerd, taalopleidingen gevolgd, sociale banden hebben. Verzoekers menen tevens dat de bovenstaande omstandigheden voldoende zijn om hun regularisatie uit artikel 9bis te rechtvaardigen. Met het hiervoor vermelde heeft de verwerende partij geen rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Het gaat in casu over politieke vervolging in hoofde van G.R., zijn vader en grootmoeder gepaard met andere buitengewone omstandigheden zoals overlijden van zijn moeder ten gevolge van verkeersongeval en huidige procedures tegen de vader waar verzoeker en zijn vader burgerlijke partijen zijn gepaard tevens met zeer goede integratie van het gezin in België die terugkeer van verzoekers onmogelijk of minstens zeer moeilijk maken. De mensen hebben taal- en integratiecursussen en andere integratieprogramma's gevolgd.

Het gaat in casu bijgevolg over een samenhang van verschillende omstandigheden die samen zeker als buitengewoon beschouwd kunnen worden. Verzoeker kan tevens gearresteerd of vermoord worden als hij naar zijn land van herkomst terugkeert. Verzoekers stellen dat artikel 3 van het EVRM primeert op de in de bestreden beslissing geciteerde wetsartikelen. Met het hiervoor vermelde heeft de verwerende partij geen rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. De situatie van verzoeker en zijn gezin is precair. Hij kan België niet verlaten omwille van de voormelde politieke problemen en hij kan deze tevens moeilijk doen omdat er nog een gerechtelijke procedure hier loopt tegen de vader van verkeersongeval waarin zijn moeder overleden was. De situatie is bijgevolg ernstig. De tegenpartij houdt geen rekening met bijzonder moeilijke situatie van verzoekers en met het feit dat de terugkeer van verzoekers om bovengenoemde redenen absoluut onmogelijk is en met het feit dat artikel 3 van het EVRM steeds dient te primeren op andere nationale juridische normen. Verzoekers houden zich het recht voor om met toepassing van artikel 39/76, al. 3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tot op de datum van de zitting voor uw Raad bijkomende stukken neer te leggen”.

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“Wat betreft de kritiek met betrekking tot de terugkeer, kan gesteld worden dat de kritiek te vaag is. Verzoekende partij vermag tenslotte het niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over te laten om zelf uit te zoeken welke kritiek tegenover het bevel om het grondgebied te verlaten en welk tegenover de onontvankelijkheidsbeslissing wordt aangevoerd. Ter ondersteuning houdt de verzoekende partij voor dat zij niet kan terugkeren omwille van politieke problemen en dat een terugkeer een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM. Betreffende de vermeende schending van artikel 3

EVRM merkt de verwerende partij vooreerst op dat de bestreden beslissing de verzoekende partij geenszins verplicht terug te keren naar haar land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.). Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op folteringen, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148). Verder laat de verwerende partij gelden dat onder folteringen in de zin van art. EVRM wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.). Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 EVRM kan uitmaken, "in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven". In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu: - de verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk aangegeven: "Ze beroepen zich op de serieuze politieke problemen die verzoeker heeft in Kazachstan. Ook zijn vader en grootmoeder zouden problemen hebben omwille van verzoeker. Ze leggen oproepingsbrieven voor waaruit moet blijken dat verzoeker persoonlijk gezocht wordt door de de criminele politie en de diensten van Binnenlandse Zaken. Ook leggen ze een medisch attest voor waaruit blijkt dat de grootmoeder van verzoeker werd opgenomen in het ziekenhuis met een hersenschudding. Verzoeker licht evenwel niet toe waarom hij zou gezocht worden, of wat de aard van zijn politieke problemen is. De documenten die hij toevoegt geven hier evenmin duidelijkheid over. Betrokkenen maken niet aannemelijk dat ze bij terugkeer het risico lopen op een vernederende of een onmenselijke behandeling. Het argument dat de vader van verzoeker werd gekidnapt wordt met geen enkel bewijsstuk ondersteund, zodat we het niet in hun voordeel hebben weerhouden. De politieke problemen waar betrokkenen naar verwijzen, werden niet weerhouden als buitengewone omstandigheid. " Er is in casu geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, zoals reeds bleek uit het onderzoek door de asielinstanties. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...) De verzoekende partij is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 van het EVRM zou geschonden zijn.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar verzoekende partij niet aantoonde dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Verzoekende partij maakt de schending van artikel 3 en 8 van het EVRM bijgevolg geenszins aannemelijk. Voor wat betreft de onontvankelijkheidsbeslissing (9bis): In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, artikel 3 en artikel 8 van het EVRM. Verzoekende partij verwijst naar haar lang verblijf in het land, de integratie en het dodelijke auto-ongeval van de moeder van verzoekende partij. Ze beweert dat ze geen woning en job meer kan vinden in het land van herkomst en dat zij geen sociale vangnet in het land van herkomst heeft. Verwerende partij stelt vast dat de kritiek van de verzoekende partij een loutere herhaling uitmaakt van de elementen die in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet werden aangehaald. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat

hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verwerende partij laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering. "als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland (...) De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd." (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.*

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. Uit de omstandige motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Minister de door verzoekende partij aangehaalde argumenten betreffende de ingeroepen buitengewone omstandigheden beantwoordt op kennelijk redelijke wijze. De bestreden beslissing bevat de volgende overwegingen : "De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Ze beroepen zich op de serieuze politieke problemen die verzoeker heeft in Kazachstan. Ook zijn vader en grootmoeder zouden problemen hebben omwille van verzoeker. Ze leggen oproepingsbrieven voor waaruit moet blijken dat verzoeker persoonlijk gezocht wordt door de criminele politie en de diensten van Binnenlandse Zaken. Ook leggen ze een medisch attest voor waaruit blijkt dat de grootmoeder van verzoeker werd opgenomen in het ziekenhuis met een hersenschudding. Verzoeker licht evenwel niet toe waarom hij zou gezocht worden, of wat de aard van zijn politieke problemen is. De documenten die hij toevoegt geven hier evenmin duidelijkheid over. Betrokkenen maken niet aannemelijk dat ze bij terugkeer het risico lopen op een vernederende of een onmenselijke behandeling. Het argument dat de vader van verzoeker werd gekidnapt wordt met geen enkel bewijsstuk ondersteund, zodat we het niet in hun voordeel hebben weerhouden. De politieke problemen waar betrokkenen naar verwijzen, werden niet weerhouden als buitengewone omstandigheid. Vervolgens beroepen ze zich op het feit dat de moeder van verzoeker vorig jaar overleed als gevolg van een auto ongeval, en dat hun aanwezigheid vereist is tijdens de gerechtelijke procedure tegen de dader. Ze tonen evenwel niet aan dat hun aanwezigheid in België vereist is. Ze kunnen zich namelijk laten vertegenwoordigen door hun advocaat. Het feit dat er een gerechtelijke procedure loopt tegen de dader is geen buitengewone omstandigheid die hen ervan weerhoudt om de verblijfsmachtiging aan te vragen bij de bevoegde diplomatieke post in het buitenland. Ze stellen dat hun kind in België geboren werd. Aangezien ze niet verder toelichten waarom dit een buitengewone omstandigheid zou zijn, hebben we dit argument niet in hun voordeel weerhouden. De elementen van integratie, met name dat zij sinds 2010 in België verblijven, Nederlands hebben geleerd, opleidingen hebben gevolgd, sociale bindingen hebben, geen gevaar zijn voor de openbare orde en integratiebewijzen en steunbetuigingen voorleggen, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)." Deze overwegingen laten

verzoekende partij toe om te achterhalen om welke redenen de aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemachtigde van de Minister onontvankelijk wordt geacht. De verwerende partij wijst er daarbij op dat de gemachtigde van de Minister een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Minister in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.V. nr. 14.410 van 25 juli 2008). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Minister, hetgeen verzoekende partij schijnbaar vergeet. Wat betreft de bewering dat verzoekende partij geen woning meer heeft en geen job kan vinden, dient er opgemerkt te worden dat verzoekende partij hier geen bewijzen van voorlegt. De verzoekende partij houdt ook voor dat zij geen sociaal vangnet heeft in het land van herkomst. Ook hier legt verzoekende partij geen bewijzen van voor. Bovendien kan opgemerkt worden dat verzoekende partij een beroep kan doen op het Reïntegratiefonds van de IOM dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Bovendien kan opgemerkt worden dat de hierboven staande elementen niet werden aangehaald in de aanvraag om machtiging tot verblijf. Er kan verwerende partij niet verweten worden dat er met deze elementen geen rekening werd gehouden in de bestreden beslissing. Verzoekende partij slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen. Verzoekende partij maakt de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk. Verzoekende partij komt niet verder dan algemene, vage kritiek op de bestreden beslissing. Verzoekende partij oordeelt dat het in casu gaat over een samenhang van verschillende omstandigheden die samen zeker als buitengewoon beschouwd dienen te worden. De Raad wijst er evenwel op dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen enkele "methode" of "werkwijze" voorschrijft die gevolgd moet worden door de verwerende partij bij het beoordelen van de elementen die aangevoerd worden als buitengewone omstandigheden (cf. RvS 21 februari 2013, nr. 9488 (c)). In die zin kunnen verzoekende partijen niet gevolgd worden in hun stelling dat het in casu gaat over een samenhang van verschillende omstandigheden die samen zeker als buitengewoon beschouwd dienen te worden. Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen".

3.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

3.1.4. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers hun aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.1.5. In hun aanvraag van 11 juni 2014 haalden verzoekers volgende elementen aan wat betreft de ontvankelijkheid van hun aanvraag en de buitengewone omstandigheden:

- Verzoeker stelt serieuze problemen te hebben in Kazachstan. Hij stelt tevens zijn echte problemen verzwegen te hebben ten gevolge van een schrik. Zijn terugkeer naar Kazachstan is absoluut onmogelijk.
- De vader en grootmoeder van verzoeker hebben tevens problemen omwille van verzoeker.
- Verzoeker stelt dat zijn moeder vorig jaar in België overleden is ten gevolge van een auto ongeval. Er loopt momenteel een gerechtelijke procedure tegen de dader die aanwezigheid van verzoeker in België vereist.

- Verzoekers' familieleden hebben momenteel grote problemen in Kazachstan omwille van zijn problemen. De terugkeer van verzoekers naar Kazachstan is daarom zeer gevaarlijk.
- Het kind van verzoekers is in België geboren.

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

3.1.6. Verzoekers voeren aan dat de bovenvermelde elementen alleen al een onmogelijkheid of minstens een bijzondere moeilijkheid vormen om terug te keren naar het land van herkomst en aldaar hun aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in te dienen.

3.1.7. Verzoekers stellen in het verzoekschrift reeds van 2010 in België te verblijven. Hun terugkeer zou duidelijk strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM. Verzoekers hadden en hebben politieke problemen in Kazachstan. De vader en grootmoeder van verzoeker G.R. kampen momenteel daardoor ook met ernstige problemen. Verzoeker meent dat hij als burgerlijke partij in de strafrechtelijke procedure aangaande het overlijden van zijn moeder in België bij een auto ongeval, aanwezig dient te zijn in het Rijk. Verzoeker meent dat dit een reden vormt waarom hij België niet kan verlaten. Persoonlijke aanwezigheid van verzoeker is hoe dan ook vereist om onder meer met verzekeringsmaatschappijen te onderhandelen in hoedanigheid van de burgerlijke partij. Verzoekers zijn bovendien al enkele jaren afwezig in het land van herkomst en ze hebben daar geen woning meer en kunnen geen job vinden. Alsmede is er voor verzoekers geen enkel sociaal vangnet in hun land van herkomst. Zij hebben geen familieleden meer in hun land van herkomst waarop zij effectief kunnen terugvallen en die effectief kunnen helpen. Verzoekers betogen dat het centrum van hun belangen momenteel in België ligt.

Er dient te worden opgemerkt dat deze elementen uit het middel louter een herhaling betreffen van hetgeen reeds in de aanvraag was aangevoerd.

Over de elementen inzake de politieke problemen in Kazachstan, die ook reeds in de aanvraag werden aangevoerd, wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Ze beroepen zich op de serieuze politieke problemen die verzoeker heeft in Kazachstan. Ook zijn vader en grootmoeder zouden problemen hebben omwille van verzoeker. Ze leggen oproepingsbrieven voor waaruit moet blijken dat verzoeker persoonlijk gezocht wordt door de criminele politie en de diensten van Binnenlandse Zaken. Ook leggen ze een medisch attest voor waaruit blijkt dat de grootmoeder van verzoeker werd opgenomen in het ziekenhuis met een hersenschudding. Verzoeker licht evenwel niet toe waarom hij zou gezocht worden, of wat de aard van zijn politieke problemen is. De documenten die hij toevoegt geven hier evenmin duidelijkheid over. Betrokkenen maken niet aannemelijk dat ze bij terugkeer het risico lopen op een vernederende of een onmenselijke behandeling. Het argument dat de vader van verzoeker werd gekidnapt wordt met geen enkel bewijsstuk ondersteund, zodat we het niet in hun voordeel hebben weerhouden. De politieke problemen waar betrokkenen naar verwijzen, werden niet weerhouden als buitengewone omstandigheid.”

Over de elementen inzake het auto-ongeval in België van de moeder van verzoeker, wat ook reeds in de aanvraag werd aangevoerd, wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Vervolgens beroepen ze zich op het feit dat de moeder van verzoeker vorig jaar overleed als gevolg van een auto ongeval, en dat hun aanwezigheid vereist is tijdens de gerechtelijke procedure tegen de dader. Ze tonen evenwel niet aan dat hun aanwezigheid in België vereist is. Ze kunnen zich namelijk laten vertegenwoordigen door hun advocaat. Het feit dat er een gerechtelijke procedure loopt tegen de dader is geen buitengewone omstandigheid die hen ervan weerhoudt om de verblijfsmachtiging aan te vragen bij de bevoegde diplomatieke post in het buitenland. Ze stellen dat hun kind in België geboren werd. Aangezien ze niet verder toelichten waarom dit een buitengewone omstandigheid zou zijn, hebben we dit argument niet in hun voordeel weerhouden.”

Over de elementen inzake hun integratie en verblijf in België, die ook reeds in de aanvraag werden aangevoerd, wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“De elementen van integratie, met name dat zij sinds 2010 in België verblijven, Nederlands hebben geleerd, opleidingen hebben gevolgd, sociale bindingen hebben, geen gevaar zijn voor de openbare orde en integratiebewijzen en steunbetuigingen voorleggen, kunnen niet als buitengewone

omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

3.1.8. Waar verzoekers louter de elementen uit hun aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet herhalen zonder in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, die hierop een antwoord bieden, en blijk geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidsstoezicht dat de Raad vermogt uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoekers aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maken dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

3.1.9. Met deze kritiek tonen verzoekers echter niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet: Verzoekers beperken zich immers tot het ontkennen van de motieven van de bestreden beslissing, het opwerpen van loutere beweringen zonder deze enigszins te staven en trachten de Raad uit te nodigen tot een opportuiniteitsbeoordeling die zoals gesteld niet tot zijn bevoegdheid behoort en het zich beperken tot het opwerpen van beweringen zonder deze op enige wijze te staven en de elementen uit de aanvraag gedeeltelijk te herhalen. Dit is echter geen weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing zoals al werd aangegeven. Verder tonen zij niet aan dat hun persoonlijke aanwezigheid vereist is in het kader van de voorgehouden burgerlijke partijstelling en dat zij zich niet kunnen laten vertegenwoordigen door een advocaat gedurende hun afwezigheid.

Waar verzoekers aangeven dat zij niet kunnen afleiden uit de bestreden beslissing waarom hun langdurig verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen, wordt opgemerkt dat de hierboven weergegeven motieven in de bestreden beslissing in dit verband, in overeenstemming zijn met de hierboven geciteerde tekst van de artikelen 9 en 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet, die voorschrijven dat de aanvraag enkel in België kan worden ingediend indien er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die verhinderen dat de aanvraag wordt ingediend bij de diplomatieke post in het buitenland. Tevens is de omstandigheid dat er nog niet diende ingegaan te worden op de elementen ten gronde in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollège stelde immers *"dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend"* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Waar verzoekers betogen dat de door hen aangevoerde elementen wel degelijk een machtiging tot verblijf rechtvaardigen, dient te worden benadrukt dat de bestreden beslissing enkel uitspraak doet over de al dan niet ontvankelijkheid van de aanvraag, en meer bepaald over het voorhanden zijn van de vereiste buitengewone omstandigheden, en niet handelt over de grond van de aanvraag.

Tevens wordt er op gewezen dat verzoeker niet verduidelijkt in welk opzicht de elementen van integratie hem zouden verhinderen om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst.

Met deze kritiek toont verzoeker echter niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

3.1.10. Waar verzoekers ter terechtzitting op 15 september 2015 nog een stukkenbundel neerleggen, dewelke voornamelijk juridische en andere documenten bevat aangaande het auto-ongeval van de moeder van verzoeker G.R, geldt dat deze stukken niet gekend waren aan de gemachtigde ten tijde dat deze de bestreden beslissingen nam, zodoende kan ook niet verwacht worden dat deze er rekening mee heeft gehouden.

3.1.11. Waar verzoekers blijk geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidsstoezicht dat de Raad vermogt uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoekers aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.1-93).

De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.1.12. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Uit de gegevens van het administratief dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Verzoekers maken alleszins niet concreet aannemelijk dat geen zorgvuldig onderzoek van hun aanvraag heeft plaatsgevonden of dat het bestuur de feitelijke elementen uit de aanvraag niet correct heeft gekwalificeerd. Zij kunnen zich op dit punt niet beperken tot een algemene stelling in deze zin.

Het enig middel, gericht tegen de beslissing van 8 augustus 2014 waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9bis onontvankelijk wordt verklaard, is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Het beroep is onontvankelijk wat de tweede, derde, vierde en vijfde bestreden beslissing betreft. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende september tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET